

Mưu Sự Tại Nhân

(phần 1)

Nguyễn Hương Hữu

Trong đời sống các AHCC chúng ta chắc-chắn đã nhiều lần tính-toán và thu-xếp trước mọi việc công cũng như riêng tư cho chu-toàn. Nhưng cũng có lúc ta đành bó tay nhìn mọi toan-tính “trôi theo dòng nước định-mệnh”.

Tôi xin kể lại đây một trường hợp gồm nhiều giai-đoạn bất-ngờ chính tôi đã trải qua. Chuyện thật 100% ghi lại dưới dạng hồi-ký kèm hình-ảnh bao gồm nhiều khía cạnh bản thân, thân-nhân, bạn bè cả xã-hội đương thời. Thiết tưởng ngoài những chuyện riêng tư có những sự-kiện và hình-ảnh xã-hội lúc đó nay không còn thích-hợp nữa, nhưng dù sao cũng là những chứng-tích xã-hội VN cách đây 13 năm, với sự đổi-thay “phi mã” của VN trong thời-gian sau này, không nhiều thì ít cũng gợi lại cho các bạn đọc AHCC những kỷ-niệm nào đó...

CHUẨN-BỊ VỀ QUÊ-HƯƠNG LẦN ĐẦU

Sang Na-uy từ 15-08-1979, lòng tôi lúc nào cũng nặng trĩu nhớ quê-hương, cha mẹ, họ hàng... Không hiểu tại sao có biết bao nhiêu là hình ảnh quen-thuộc, thân-thương nhưng trong ký-ức tôi, cứ lảng-đăng hình ảnh lê xi-măng với những ngọn cỏ xanh góc đường Phạm viết Chánh tiếp-giáp bồn-bình Công-trường Cọng-Hòa và đôi đường rầy xe lửa chạy xuyên ngang bồn-bình để vào song-song với con đường Phạm viết Chánh đó. Có lẽ hình-ảnh đó là hình-ảnh cuối-cùng tôi nhìn và nghĩ sẽ chẳng bao giờ thấy lại nó (nơi mà thuở niên-thiếu tôi hàng ngày đạp xe đi học vẫn đi ngang và đó cũng là địa-điểm của nơi rời Chợ-lớn đi ra Sài-Gòn (tôi vẫn hằng lưu-ý mỗi cuối tuần tôi ra Sài-Gòn dạo phố Lê-Lợi...) khi ngồi trên chiếc

GMC cũ trên tuyến đường Sài-Gòn Bà-Rịa của chuyến đi ra Hồ-Tràm, tháng 04-1979 chuẩn-bị vượt biên, tôi ghi nhận và nghĩ đây là lần chót, thấy lòng lưu-luyến lẫn một chút xót-xa khi âm-thầm vĩnh-biệt Sài-Gòn, vĩnh-biệt quê-hương ra đi.

13 năm sau, năm 1992, đời sống gia-đình đôi bên nội ngoại đã ổn-định, Trang, con gái tôi, vừa lấy chồng, Tín, con trai tôi học được 2 năm chương-trình kỹ-sư ở Trường đại-học Kỹ-thuật Na-uy lúc đó còn mang tên NTU (Trondheim). Theo kinh-nghiệm bản-thân, tôi biết sẽ không có gì trở-ngại cho sự thành-tài của con nữa, vợ chồng tôi bàn với hai con lên kế-hoạch về VN năm 1993. Các con tôi tán-thành và tất cả chuẩn-bị ... để dành tiền mua vé máy bay năm tới về quê-hương lần đầu-tiên.

Người nào cũng nôn-nao, hăng-hái với viễn-ảnh trở lại VN, gặp lại ông bà và thân-nhân, thấy lại Sài-gòn... Chúng tôi mua máy quay video để ghi lại những hình-ảnh cần lưu-niệm, chuẩn-bị đủ thứ. Rồi hình như vẫn thấy chưa đủ, tôi đưa ra ý-kiến thuê người ở VN quay video chuyến đi “lịch-sử” này. Mọi người đồng-ý. Thế là thư về VN nhờ thân-nhân lo dùm việc này, để ghi lại được hình-ảnh từ lúc đặt chân xuống phi-trường Tân-Sơn Nhứt cho đến lúc giã-từ quê-hương trở lại Na-uy. Nhờ vậy mà bây giờ với cuốn video đó, thêm vào phần video tự quay và những hình-ảnh đã chụp, 14 năm sau tôi có đủ dữ-kiện để viết lại tài-liệu “Mưu sự tại nhân ...” này.

Bàn luận thời-gian ở VN. Để cho “đáng công đi và đáng tiền về” chọn thời-gian nghỉ hè 4 tuần-lễ tháng 7, ngày lên đường từ Oslo là 02-07-1993, ngày bắt đầu nghỉ hè, và rời Sài-Gòn ngày thứ sáu 30-07 đến Na-Uy ngày thứ

bảy 31-07, nghỉ-ngoi ngày chúa-nhật, thứ hai đi làm lại.

Lại có thêm gia-đình em gái út của vợ tôi và 2 cháu bé cùng đi. Rất phấn-khởi và vui mừng!

Em vợ tôi được ủy-thác nhiệm-vụ mua vé máy bay cho biết tiền bảo-hiêm bỏ vé (vì trở-ngại giờ chót) khá cao 400-500 kr. gì đó mỗi vé. Tôi bàn với vợ "Nhiều quá, mình đã nhất-quyết đi, đã mong muốn từ bao nhiêu năm nay, giờ đã 14 năm qua mới đi được thì dù có bệnh-hoạn, đau yếu gì cũng rán mà đi. Thôi đừng mua bảo-hiêm này làm gì, mình có bảo-hiêm du-lịch cho cả nhà đủ rồi!". Thế là quyết-định luôn. Xong! Ngày lên đường càng gần, sự háo-hức càng gia-tăng. Cứ nghĩ mãi về cơ-hội gặp lại Ba Má sau 14 năm trời, mình định bụng là sẽ thừa với Ba Má: "Con đã mang mấy đứa cháu nội của Ba Má đi, giờ đây con mang chúng về đây-đủ, lớn khôn cho Ba Má đây", thấy trong lòng sao tho thoải lạ!

Còn 6 ngày nữa là lên đường. Một bức điện-tín từ bên nhà gửi sang. Theo thông-lệ cơ-quan viễn-thông Telenor của Na-Uy gọi điện-thoại báo "có điện-tín" và đọc cho nghe trước. Tôi lo-sợ vì chỉ có chuyện khẩn-cấp mới dùng điện-tín, nên yêu cầu Telenor faxe bức điện-tín vào sở (vì người Na-Uy mà đọc tiếng Việt, lại không có dấu, làm sao hiểu cho nổi!). Tôi vào sở làm chạy ngay lại máy telefax và chụp ngay bức điện-tín lên bàng-hoàng, sững-sốt. Phải đọc lại lần nữa mới hiểu hết nội-dung.

Về nhà vội lấy điện-thoại gọi về cho Sáu, em gái thứ sáu (vì lúc đó nhà cha mẹ tôi chưa đặt điện-thoại. TV, em gái thứ tám cũng ở đó để lo cho cha mẹ,).

Giọng em tôi văng-vẳng từ xa, lập lại câu chót trong điện-tín: "*Má đau phải vào bệnh-viện Nguyễn Tri Phương mấy ngày nay rồi. Anh chị về gấp... kéo trễ!*" Câu nói cuối cùng của em tôi như một luồng điện chạy từ óc xuống toàn thân. Cứng đơ!

Lập-bập hỏi: "Má bệnh gì?" Từ đầu giây bên kia văng lại: "Bị nổi chàm khắp người. Mấy hôm trước đi BS gần nhà. BS bảo phải đưa vào BV ngay!"

Buông ổng nói xuống, sững-sờ, hỏi bàng-quơ: "Cái gì là chàm? Nổi chàm? Cái gì?"

Khanh, vợ tôi, nói nhanh: "Phải về mau anh! em nó nói sợ trễ!"

Điện-thoại cho em trai út bên Cali hay, bảo em ráng về gặp Má, và nhờ báo cho anh chị bên ấy hay.

Cố lấy lại bình-tĩnh, quay điện-thoại cho anh TTT, bạn ở Oslo có người quen tên René, hãng Air France, nhờ kiếm gấp dùm 2 vé máy bay đi Sài-gòn ngày mai 26-06. Chiều lại, TTT cho hay đã có vé, mai đi, nhưng chuyến Oslo-Paris: bị một vé chờ, vé kia được. Còn chuyến Paris-Saigon thì OK, nhưng phải chờ thêm một ngày mới có chỗ. Lại hỏi vé chờ làm sao đi, nếu không có chỗ thì làm sao, không đi một mình được đâu, nhứt là trong trạng-thái tinh-thần hiện tại. Cuối cùng TTT cho hay có hỏi René thì được trả lời "Không sao, cứ đi, sẽ lo cho!" Lại nhờ giữ luôn phòng tại khách-sạn trong phi-trường Paris để đi cho tiện. Tối hôm đó chạy lên Oslo, đến nhà TTT chờ TTT đi lấy vé về dùm.

Lại điện-thoại về VN nhờ D, anh bạn thân ra phi-trường đón dùm, e rằng về gấp quá và ở nhà đang bồi-rối, nếu có bề gì sợ ở nhà không thu-xếp được việc đón tại phi-trường.

Sáng hôm sau 26-06, dẫn các con đi sau, vợ chồng lên phi-trường Fornebu. Khi trình vé cho quầy Check-in thì được 2 vé khác nhau: một vé hạng Tourist và một vé có dán chữ First class chồng lên chữ WT (Chờ). Thế cũng xong, một người ngồi hạng nhất và một người ngồi hạng du-lịch cũng không sao, chỉ có đoạn đường Oslo-Paris thôi.

Trong khi chờ lên máy bay, bỗng nghe máy phóng-thanh gọi đến quầy Info. Thì ra họ gọi để "xin phép được đổi chỗ cho tôi từ ghế Tourist lên ngồi chung với vợ tại khu First class". Dĩ nhiên là tôi OK rồi.

GẶP LẠI BẠN CŨ TẠI PARIS

Lần đầu tiên đến Paris, như nhiều người VN khác vẫn có ước mơ được đến và thăm "thủ-đô ánh-sáng" này, tôi tuy ở gần kề nhưng chưa một lần đến đây, nên có phần bỡ-ngờ. Đáp xuống phi-trường Charles de Gaulle (Paris), tôi điện-thoại ngay cho N, bạn thân từ thuở trung-học, cho hay đã đến. N bảo chờ vì

đang bận dở-dang với khách-hàng (N làm thêm

Quận 13 Paris

việc kế-toán cho vài doanh-nhân), và sợ lâu nên khuyên cứ đến hotel nghỉ, N sẽ đến đó sau.

Thế là tôi được ném mùi ba-đá của taxi Paris. Bắt được chiếc taxi, tôi cho địa-chỉ hotel bảo đến đó. Cần-thận hỏi tài-xế có biết nơi đó không? Hắn đáp "Biết" rồi phóng xe đi liền. Thấy hắn vừa chạy vừa gọi vô-tuyến cho tổng đài Taxi, thông-báo có khách, nhưng lại hỏi đường đến hotel, tôi lại hỏi ngay: "Bộ anh không biết sao?" "Oui! oui! je connais" (Vâng! vâng! tôi biết mà) hắn đáp rồi phóng xe nhanh ra xa-lộ National 5, chạy về phía Nam. Biết tên này xảo rồi, vì hotel tôi đặt không xa phi-trường mấy, nhưng đã vào xa-lộ tôi không bắt hắn ngừng lại được. Phải chờ một quãng xa có ngõ exit, tôi buộc hắn rẽ ra khỏi xa-lộ và chạy một quãng nữa thấy có cái herberge (khách-sạn

Trước Parc hotel

rẻ tiền) giữa đồng, tôi xuống xe, cự anh chàng một chập rồi cũng phải trả tiền cước xe vô-dụng này. Vào herberge, tôi mượn điện-thoại gọi cho N hay đang bị taxi bỏ giữa đồng. N hỏi: "Bây giờ mày đang ở đâu?" "Tao có biết đâu!" và đọc tên herberge cùng nói là taxi đã chạy trên

National 5 về phía Nam. Thế là 20 phút sau N tới. N đưa vợ chồng tôi về Parc hotel, một hotel nhỏ chủ người Tàu, vì đã trễ giờ, chỗ đặt hotel trước chắc là đã có người khác vào rồi. N nói là muốn đưa chúng tôi về nhà N ở hơn là vào hotel, nhưng tôi cảm ơn và từ-chối vì N mới ly-dị với vợ và đang ở tạm nhà bạn chờ kiếm nhà ở riêng.

Tôi thấy giấy nhận phòng ghi "chambre de Monsieur N.G.N." tôi biết ngay là phòng dành riêng thường-xuyên cho N. Nhận phòng xong, N đưa chúng tôi ra khu quận 13, còn gọi là phố tàu hay chợ VN, đi ăn. Tại đây chúng tôi gặp lại nhạc-sĩ Lam-Phuong, người đã cùng học chung trường Leuret với N và tôi ngày xưa. Lam-Phuong giờ cô-đơn nên, để kiếm ít tiền và cho "qua ngày rộng tháng dài", nhận làm quản-lý kiêm luôn bồi bàn tiệm ăn VN. Hàn-huyên thân-mật với nhau suốt buổi ăn, xong, từ-giã nhạc-sĩ, chúng tôi đi dạo một vòng phố và, theo lời mời của N, chúng tôi đến nhà N "cho biết". Căn nhà đẹp trong một khu gia-cư vắng, yên tĩnh. Vợ N ngồi ngoài sân có chăm-sóc cây trồng, chắc là giận lây nên cố ý không muốn chào bạn chồng, tuy N đã điện-thoại báo trước cuộc thăm viếng "không đúng lúc" này. Con N thì rất tây, không nói được tiếng Việt, chào khách bằng câu "Bonjour" cụt ngủn rồi đi thẳng.

Khi tiếp-tục dạo phố N tâm-sự: "Cũng tại tao, lúc đầu tao còn say máu hải-hồ (N là hải-quân thiếu-tá của QLVNCH, giải-ngũ trước 1975 vì bị thương do tai-nạn xe cộ) nên theo tàu biển rày đây mai đó, 5-6 tháng mới về nhà một lần. Mọi việc dạy-dỗ con cái phó mặc cho bà". Cả 20 năm mới điện-đổi-diện lại bạn, tôi không tiện hỏi qua sự đổ-vỡ của gia-đình bạn, chỉ dành thì-giờ thăm hỏi cá-nhân nhau thôi. Tối hôm đó, phần lo chuyện Má bên nhà, phần ưu-tư cho bạn, tôi ngủ được rất ít. Sáng hôm sau N đến chỉ kịp đưa chúng tôi ra phi-trường, rồi ngâm-ngủ từ-giã nhau.

Đứng trước phi-trường Charles de Gaulle, tôi bùi-ngủi thương-cảm thẳng bạn thân một thời đã suýt làm em rẻ tôi, nay gia-đình tan-nát, không biết ngày mai sẽ ra sao. Hơn 20 năm mới

gặp lại nhau mà mỗi người lòng nặng-trữ chuyện riêng-tu, chưa nói cho nhau nghe hết

Trong ga hàng không Charles de Gaulle

những kỷ-niệm chung ngày nào, những đổi thay do số-phần của đất nước, cuộc đời mỗi đứa nơi đất khách quê người...Không biết chừng nào hai đứa mới gặp lại nhau...

GẶP LẠI THÂN-NHÂN TẠI SÀI-GÒN

Tiếng gọi lên máy bay lôi tôi trở về với nỗi lo chánh: bệnh tình của Má.

Chuyến bay số AF 174 từ Paris ghé qua Bombay rồi thẳng về Sài-Gòn ngày 28-06 sao thấy dài diệu-vợi. Tuy vậy tôi cũng không tài nào chợp mắt được dù đêm qua ngủ rất ít. Nhìn những người đồng-hành Ấn-độ thông-thả xuống Bombay, tôi mơ-ước sao được thân-nhiên như họ. Bay qua khu biên-giới Việt-Miên, máy bay bị rơi vào lỗ trống không-khí nhiều lần, nhồi lắc dữ làm Khanh ói mửa liên-hồi. Mãi lo săn-sóc cho vợ, tôi không hay máy bay vào không-phận Sài-Gòn lúc nào. Nghe máy phóng-thanh loan-báo báo mang dây an-toàn, tôi nhìn ra đã thấy phố-xá Sài-Gòn bên dưới.

"Sài-Gòn của mình đây sao? Sài-Gòn!" Sao thấy trong lòng nhiều nỗi kỳ-lạ. Lần chót nhìn Sài-Gòn từ trên không là năm 1967 khi tôi quá-giang Cessna của DAO (cơ-quan viện-trợ quân-sự Hoa-kỳ) từ Cần-thơ về Sài-Gòn sau chuyến đi khảo-sát và chọn địa-điểm cho Khu Kỹ-nghệ Phong-Dinh (lúc tôi làm cho Sonadezi) tôi nào thấy cảm-giác này? 14 năm xa Sài-Gòn, 14 năm nhung-nhớ quê-hương, ra đi nào có nghĩ còn có ngày trở về thấy lại Sài-

Gòn nơi mình đã sống suốt 37 năm trời? Dưới kia có bao nhiêu người thân, bao nhiêu kỷ-niệm vui buồn! Mình đã thu-xếp về thăm lại quê-hương và gia-đình với lòng hớn-hở, nhưng nào ngờ bây giờ còn lòng dạ nào nghĩ đến ý-định đó. Má giờ này ra sao? Ba ra sao?

Chợt nghe văng lên trong đầu đoạn cuối bài hát "Chuyến xe lửa mừng năm" của Trần Văn Trạch ngày nào: "Má ơi! Con về đây má ơi!" câu hát lúc đầu hồ-hởi mừng vui rồi biến thành áo-nảo, nghẹn-ngào khi kết thúc, tôi thấy rờn-rợn trong người. "Chắc là không sao đâu, không sao đâu!" tôi tự-nhủ trong lòng, để giữ bình-tĩnh.

Đứng lên, khoác chiếc áo blazer đen lấm-tấm trắng, tôi đỡ hành-lý xách tay cùng Khanh theo mọi người đi ra cửa phi-cơ. Phải chờ xe bus đến để vào phi-cảng. Cái nóng nồng-nực hắt lên làm 2 chúng tôi choáng-váng. Trời chuyển mưa nên hầm dữ. Vào bên trong phi-cảng nhận hành-lý và làm thủ-tục xong thì đã gần 5 giờ chiều rồi. Đẩy xe hành-lý ra phía ngoài, tôi ngợp mắt vì thấy người và người đứng đây nghệt dọc theo con đường ra, không nhìn ra được ai là ai cả. Chợt nghe tiếng kêu sát bên: "Hữu! Hữu!" Thì ra anh chị D với bó hoa trên tay gác lên thành rào ngăn. Chạy lại tay bắt mặt mừng, anh chị chỉ và bảo sẽ gặp lại nhau tại cuối đường ra. "Anh chị Hai!" MA, em vợ tôi réo gần đó. Có cả chồng nó đứng kế bên. Đi một quãng nữa thì vô cùng ngạc-nhiên thấy anh suôi mà tôi chưa một lần gặp mặt, chỉ thấy trong ảnh thôi, mặc complet đen, cà-vạt hảnh-hoi đón chào với bó hoa trên tay. Có cả đứa em gái thứ sáu và Q chồng nó nữa. Ra khỏi đoạn rào ngăn khách và thân-nhân đón, mới gặp tất cả những người đi đón mình. Thì ra đông đủ gia-đình của anh chị D (4 con), gần như toàn-thể gia-đình của anh chị suôi (lúc đó mới gặp lần đầu nên chưa biết hết mọi người trong gia-đình). Hỏi cấp thời tình-trạng sức khỏe của Má mới yên tâm quay qua mọi người. Sau phần chào, thăm hỏi, tặng hoa...cho hay các con sẽ về tới ngày 02 tháng 07, em trai út tôi chắc đã tới trước 3 tiếng đồng-hồ (sau khi qua đêm tại Bangkok) là phân phân chia người lên xe. Anh chị D đem xe 13 chỗ ngồi có tài-xé riêng, Q đi xe du-lịch nhà 5 chỗ ngồi, và anh chị suôi cũng

có luôn chiếc xe lớn 13 chỗ. Vợ chồng MA đi xe Mini Lambretta của mình ngày xưa. Ngần ấy xe để đón có... 2 người! Cảm ơn anh chị suôi và xin cáo-lỗi sẽ đi xe của anh D, vì đã nhờ anh chị ấy đi đón. Bảo Q chờ người còn lại về trước, mình đi xe anh chị D về sau.

Mưa lúc đó mới bắt đầu rơi nhỏ hột. Lột áo blazer ra và đội mưa ra xe cho mát! Chồng MA chạy le-te theo sau, tay cầm dù, đòi che cho anh Hai. Ngần thẳng em cột chèo lại: “Thôi để anh đi ngoài mưa cho mát!”

Ngồi trên xe từ phi-trường qua đường Nguyễn văn Thoại (nay là Lý thường Kiệt)

Ngã tư Vĩnh Viễn- Nguyễn tri Phương nhìn từ balcon nhà

chạy qua trước cổng Trung-tâm Quốc-gia Kỹ-thuật Phú-thọ, anh D hỏi “Có còn nhớ nơi này không?”. Phố-xá thay đổi rất nhiều, nhà cửa san-sát nên suýt nữa đã không nhìn thấy kip cổng trường xưa. Đường Trần Quốc Toản (nay là đường 3/2) thay đổi nhiều hơn. Các khu gia-binh biến mất cả, nhường chỗ cho rất nhiều nhà cửa, tiệm buôn chiếm đầy 2 bên đường. Xe gắn máy nhiều như kiến! Chạy toán-loạn khắp mặt đường, không trật-tự phải trái gì cả!

Xe vừa ngừng trước cửa nhà là anh Năm (con bác tôi) và Ba ra trước sân đón. Ba trông gầy ốm hơn trước nhiều, anh Năm cũng vậy. Bỏ mặc mọi người lo hành-lý, chạy mau lại ôm lấy Ba. Anh Năm nói: “Hồi sáng thẳng Út về. Mừng quá. Lúc thấy nó cứ tưởng là mây không hà!”

–“Út nó có điện-thoại cho em, cho hay chỉ mua được vé máy bay chuyến đi thôi, chuyến về chưa có, nên em nó cho em hay phải

mua vé khác và phải ngủ đêm tại Bangkok, hôm sau tức sáng nay mới về tới được. Út có dặn em vì chưa có gì chắc-chắn thôi đừng cho ở nhà hay, chừng nào về tới thì biết thôi. Bởi vậy em không có cho ở nhà biết việc Út về.”

Thấy anh D khệ-nệ khuôn hành-lý dùm vào nhà, chào hỏi Ba và cáo-từ về. Lật-đật mời anh chị vô nhà chơi một chút. Anh chị cũng bước vào nhưng nói ngay: “Thôi để nay mai gì sẽ đến chơi, bây giờ lo việc nhà đi, anh chị về”. Ra tiễn anh chị và cảm ơn anh chị đã giúp-đỡ cho.

Lúc đó 2 xe kia mới về tới. Đưa gia-đình anh chị suôi vào nhà và đến chào Ba. Lúc đó mới định-thần lại thấy nhà đông nghẹt người, toàn là bà con. Kéo ghế mời anh chị suôi ngồi bên Ba để trò chuyện và thăm hỏi. Ba không nhớ lâu được ai là ai, kể cả mình, sau khi nói chuyện xong một hai câu lại hỏi: “Ừa mày là Hữu sao đây? Nghe Ba hỏi sao thấy lòng đau quặn lại.

Ba bảo lên lầu thấp nhang ra mắt ông bà nói là con về. Cha con dất nhau leo lên lầu, Khanh đi theo sau. Vẫn 2 câu liền trên bức hoành:

“Nhang dâng lễ vật bốn mùa con cháu kính dâng

Phước đức nhân từ ngàn thu tổ-tiên truyền để”

Trước bàn thờ ông bà, là bàn thờ Phật. Cách bày biện này không hẳn đúng với nghi-thức Phật-giáo, nhưng biểu-hiện rõ tầm quan-trọng của việc thờ cúng tổ-tiên trong tâm-linh của Ba

Cũng chỗ này. Vẫn người cha yêu kính đó đứng bên cạnh, tôi quỳ lạy bàn thờ mà cứ nhớ ngày sắp ra đi, không đủ can-đảm nói cho Ba biết, chỉ về cúng giỗ và cũng lên lầu với Ba, Ba đốt nhang cho lạy như hôm nay, nhưng lúc đó con quay sang lạy Ba, lạy tạ ơn sinh-thành, dưỡng-dục chớ con có lạy bàn thờ đâu? Lúc đó Ba mắc lo cúng kiến nên nào có biết con đang lạy Ba! Lạy vĩnh-biệt! Lạy mà nước mắt cứ tuôn tuôn!

Hai vợ chồng tôi lễ xong, đi xuống nhà dưới, thăm hỏi các thân-nhân xong nhờ Q chờ vào BV Nguyễn Tri Phương thăm Má. Thì ra đây là BV Sùng-Chính của người Hoa đổi tên (và đổi chủ từ tư-nhân sang nhà nước).

Trên đường đi đến khu Má nằm, thấy trên hành-lang lâu một mấy đứa em đang vẫy tay chào đón. Vừa lên hết cầu thang thì gặp phái-đoàn bên suôi-gia đang đi tới. Thế là nhập bọn kéo nhau vào phòng Má. Má đang nằm trên giường, hốc-hác, mệt-mỏi và như muốn thiếp đi. Sáu và Út đang ngồi bên đỡ Má dậy Má ráng mở mắt ra, cười và nói: “Má mới bị “choc” vì vô máu đây!”. Sà vào giường Má, nắm tay Má nói: “Má, tụi con về thăm Má đây! Má đỡ chưa Má?”

- “Má đỡ rồi con. Các con mới về hả?

Sau đó Má hỏi thăm cái lưng Khanh có còn đau nhiều không?. Khi nghe Khanh nói là đỡ nhiều rồi, nhưng không bao giờ hết cả, phải chịu thôi, Má hỏi ngay: “Còn B.Y. (em gái thứ 5 của tôi tại San José), chắc cũng vậy hả con? Tội nghiệp nó ngồi đâu hay đi đâu cũng phải mang theo cái gối đỡ lưng!”

Sau đó Má hỏi thăm lần-lượt tất cả con, cháu, ở nước ngoài, không thiếu một người. Má lại nói: “Tội nghiệp Bảy (em gái thứ 7 tôi) nó mới đi sang Canada, chưa vững-vàng được, chắc chưa về được!” Má lại hỏi thăm suôi-gia bên Canada. Xúm lại khuyên Má nên tĩnh-dưỡng, đừng lo-lắng nhiều. Khanh nói: “Thưa Má, tụi con hay tin Má bệnh là vội về ngay, đũa nào cũng vậy. Đúng lúc đó đi Ba chị của má tôi vào. Di chỉ Khanh: “Tội-nghiệp, về được rồi mà Ba má không còn để gặp!” Sáu vội đỡ lời: “Thôi không còn Ba Má thì còn ba má này cũng được vậy”. Khanh tuy miệng vẫn cười, nhưng không dấu được nỗi buồn trong ánh mắt, tiếp lời “ngày 02 tây này Trang, chồng, và Tín sẽ về thăm bà Nội. Má phải ráng ăn uống, tắm bỏ để mau lành bệnh Má đừng hà-tiện, không dám ăn thì làm sao mau lành được

Sau đó qua văn-phòng BS Th, người điều-trị cho Má, chào và hỏi thăm về căn bệnh của Má. Nhờ BS cố-gắng giúp-đỡ Má trong thời-gian sắp tới. Lúc đó mới biết Má bị bệnh “hoại huyết” (leukemia), phải vô máu liên-tục, vì cơ thể không giữ được lượng huyết mới vô. BS Th còn nói:” Bà nhờ có con ở ngoại-quốc nên có tiền chữa-trị (vô máu), nếu không chắc là ... không lâu đâu!”. Xin BS giúp cho một bản hồ-sơ bệnh-lý. BS hứa sẽ tìm cách giúp cho.

Trở về phòng Má bàn với các em chuyện “on-nghĩa” với BS cũng như các nhân-viên phục-vụ. Các em Sáu và TV đã có cho tiền y-công nên họ mới thay ra giường mỗi ngày. Chuyện biếu xén BS thì “Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn...” nói cho 2 em nghe “...nhứt là ở cái xã-hội này!”.

Út hoan-nghinh chuyện xin copy hồ-sơ bệnh-lý vì mình cũng có hồ-sơ để hỏi thăm bạn-bè trong y-giới về bệnh của Má. Vẫn biết là leukemia chưa có thuốc chữa, ngoại trừ việc cấy tuỷ sống, nhưng biết đâu mình được trời thương, gặp hay biết được phát-minh y-khoa mới thì cũng tìm cách này hay cách khác, chớ không lẽ giờ mình ngồi ngó sao? Anh chị có anh bạn bác-sĩ VN là chuyên-khoa và trưởng khoa Miễn Nhiễm (Immunity) của BV Lillehammer, hy-vọng ảnh chỉ cho mình một phương-cách, ít nhứt mình cũng kiểm được xem cách điều-trị, định bệnh bên này có đúng và đủ không.”Mấy ngày sau, BS Th trao cho một bộ hồ-sơ bệnh-lý của Má,

Mấy ngày sau đó, chỉ đi-đi về-về trên đường “nhà-bệnh viện”, lúc thì xích-lô, lúc thì đi bộ. Có dịp nhận-xét về bệnh-viện VN. Tuy phòng Má nằm là phòng lạnh 2 giường nhưng mỗi lần lao-công quét dọn phòng (có cho riêng tiền như với người thay drap nệm) thấy hốt cả nắm cát đất! Cái bình oxy ri sét từ trên xuống dưới, nên được bọc lại bằng túi vải trắng đã ngả màu vàng vàng. Mỗi lần BS khám xong cho toa, bắt kê thuốc nào đều phải mang ra “phòng cấp thuốc” để ... mua. Sang máu theo lượng BS ấn-định cũng phải ra ngân-hàng máu để mua. Minh không rõ khi nhận máu của người cho, máu có được thử-nghiệm trước không, nhứt là thử HIV! Thôi kệ, tới đâu hay tới đó, chuyện trước mắt là làm sao Má có được số máu thay-thế cho số bị thường-trục hủy-hoại trong người. Thằng cháu X lãnh nhiệm-vụ đi mua máu kể rằng có lúc ngân-hàng máu của BV hết máu, phải chạy ra ngân-hàng máu trung-ương, người ta nói là hết máu rồi, nhưng vòng ngó sau mua giá chợ đen thì vẫn có!

Má dặn các con nên đi thăm bà con dòng họ ở Sài-Gòn. Ba thì cứ lòi ra trước nhà chỉ từng gia-đình bảo phải “vào từng nhà hàng xóm bên kia đường thăm hỏi hết”, ông già còn

kỹ, đứng trước sân xem vợ chồng mình có vô sót nhà nào không!

Cùng với Út và TV thuê một chiếc xe du-lịch có máy lạnh, chạy một vòng lớn khắp Sài-Gòn Gia-Định đi thăm hết mọi thân-nhân xa gần. Gặp thân-nhân thì vui, nhưng trời nóng như thiêu như đốt nên đi cũng khổ vì tài-xê tiết-kiệm xăng nên hễ ngừng lại là tắt máy xe, Mướn xe có máy lạnh cũng như không! Mỗi lần chui vào xe như chui vào lò lửa!

Lật bật rồi cũng tới ngày 02 tháng 07. Các con và gia-đình di dượng về tới. Phái-đoàn tiếp-đón, có thêm Út, lại kéo nhau lên Tân Sơn Nhứt. Hai vợ chồng mình lấy chiếc Mini

Trang đây nè ông Nội ơi!

Lambretta đi. Đến phi-trường đã thấy gia-đình anh chị suôi có mặt rồi. Anh suôi cũng bộ đồ vét, cà vạt đen và 2 bó hoa, một cho con trai và một cho con dâu mới gặp lần đầu.. Mẹ chồng của em vợ tôi và các cô em chồng đến sau đó.. Vì chưa gặp trước đây nên một cô em giới-thiệu mỗi người trong gia-đình. Phái-đoàn ra đón hôm nay đông hơn lần đón trước! Những tưởng trường-hợp mình có chút nào đặc-biệt, nhưng nhìn quanh thấy đông nghẹt người đi đón mới suy ra hiện-tượng đặc-biệt của VN: khách đi máy bay rất ít so với người đưa, kẻ đón! Và phi-cảng đã không dự-trù chuyện này nên không có chuyện vào trong phi-cảng đón hay đưa như các phi-trường trên thế-giới, người đưa cũng như đón phải phơi đầu ngoài nắng mưa, đứng bên ngoài rào sắt ngăn-chặn. Vì quá đông nên hành-khách ra khỏi phi-cảng thấy ngợp những người và người, không tài nào nhìn ra ai là thân-nhân của mình!

Chờ một lúc lâu, nhiều khách đã ra rồi mà vẫn chưa thấy thân nhân ra. Thì ra Tín bị

lạc hành-lý từ Bangkok (đi Thai-Airways), phải chờ làm thủ-tục khai-báo nên mọi người ra trễ.

Tín đây hả con?

Gia-đình cô em vợ tôi về Trương Minh Giảng, vợ chồng Trang và Tín lên xe anh chị suôi về nhà gặp ông Nội. Về đến nhà, Ba đang ngồi cạnh cửa, vui mừng đón hai đứa cháu nội đã “đi mất” từ 14 năm nay, lúc còn nhỏ xíu nay “đã lớn bộn”! Với cha mẹ chồng Trang, Ba vẫn chưa nhớ được y như tuần Vẫn những câu nói mấy hôm trước: Sau khi thăm ông Nội xong, vợ chồng Trang và Tín cùng mọi người kéo nhau vào BV thăm bà Nội. Sau đó Trang và chồng về bên gia-đình chồng ở Ngã tư Bảy Hiền. Gặp lại mấy cháu nội, Má vui mừng rờ-rệt. Má cứ vuốt má Tín, khen đẹp trai và hôn tro-trắt lên má Tín. Lại xoay qua Trang má vuốt tóc Trang và khen đẹp gái lắm rồi”.

Phút sum vậy

Ngày 05/07 đặt một bữa tiệc thiết-đãi gia-đình, bạn bè và để tiễn-biệt Út ngày mai trở lại Hoa-kỳ. Trong bữa tiệc còn có thêm Ng, con trai anh Ba còn ở lại tại VN trong khi tất cả anh chị em của Ng đều sang Mỹ cả.

(xem tiếp số sau)